

www.cowadiving.be

Reisverslag COWA duiksafari

EGYPTE 2008

Deadalus – Rocky – Zabargad - Elphinstone

9 – 16 mei 2008

Dit verslag wordt gesponsord door Isostar, the best a Werner can get.

Vrijdagochtend 3.00 u. Hop met de beentjes en joepie weer met de club op vakantie. 'To boldly go where no man has gone before' dacht Johan en hij had alvast een pak Star Trek afleveringen bij. 'Beam me up Riccardo' was Eric De Ridder nog aan het dromen toen we hem uit zijn bed belden. Onze piloot van dienst was David De Ridder maar die had zich gelukkig niet overslapen en zo landden we veilig in Port Ghalib, Marsa Alam alwaar we nog enkele uurtjes de tijd moesten doden vooraleer aan boord te mogen gaan. Het hele gebied is in volle

aanbouw en zo ook de souvenirwinkeltjes. Voor ze het goed en wel beseften, stonden Stefan, Jacky en Walter D in een klein winkeltje van etherische oliën tussen de boormachines, hamers en bijhorend lawaai te ruiken aan allerlei geurtjes. De Egyptian viagra was volgens de verkoper niet te missen maar de azijngeur riep andere gevoelens op. In ieder geval, ze zijn daar buiten gewandeld met veel glazen flesjes en een platte portemonnee. Ach, waar is de Jef als ge hem nodig hebt!

In de late namiddag mochten we aan boord van de mooie 'Blue Horizon' en kozen we het ruime sop. Sop, sop, sop, 180° graden draaien en een uurtje later lagen we terug aangemeerd. Aha, vergeten benzine te tanken. We vonden al dat de kapitein heel erg van zijn Egyptische

oren aan het maken was tegen de crew. Maar even later vertrokken we dan echt voor een heerlijke duikweek...

Elk ochtend om 06.00u (hm, is dat eigenlijk wel vakantie?) werden we gewekt met een luide 'Good Morning' en deden we eerst onze 'tank check'. Dagelijks knalde er wel een o-ring bij iemand en bij Stefan vloog er zelfs een slang van de eerste trap gevolgd door een o-ring. Het geeft wel direct een veilig gevoel.

Om 6.30u samenkomst op het schaduwrijke achterdek voor de ochtendbriefing. Anders, onze Zweedse gids met een geweldig gevoel voor Britse humor en een voorliefde voor schoon vrouwen (nietwaar Eric en Johan!), gaf een gedetailleerde beschrijving van het rif waarbij andere aangemeerde boten steevast aangeduid werden met 'UB' ofte Ugly Boat.

Na de indeling in buddyparen, gingen we ons aankleden. Let wel Larja, het gaat hier dus om aankleden, niet uitkleden. Gezien Jacky dit verslag ook leest, geven we geen verdere details. (Ja sorry hè Katleen maar in de States geraakt dat verslag anders nooit door de censuur).

Om 7.00u sprongen we in het water en onmiddellijk werden we overmand door de oneindige schoonheid van de natuur en het leven onderwater. Alles kregen we te zien. Haaien, schildpadden, Napoleonvissen, papegaaivissen, naaktslakken, roggen, barracuda's, en zelfs een tandbaars van 2,5 meter! Ja, Chris, als ge het hier nu zo zwart op wit ziet staan, vindt ge het dan zelf niet wat overdreven.

Gelukkig waren er een paar fotografen mee en samen trokken ze ongeveer 5000 foto's. (Walter zit weeral dagen achter zijn PC om er een mooi verslag van te maken, maar dit geheel ter zijde) Ook Thierry, onze nieuwbakken cameraman toonde dat hij filmisch talent had. Niet zoals Ké die tijdens de 300ste duik van Thierry aanbood om hem te filmen. Laat ons zeggen, er zat beweging in de beelden. Véél beweging.

Rond 8.00u was iedereen terug aan boord en werd het ontbijt geserveerd. Eieren naar keuze, yoghurt, pannenkoeken, lekkere kaas, toast,.. Voor extra fruit moesten Stefan en Martine wel op hun knieën gaan zitten en een dansje doen voor de crew. De crew die de hele week trouwens bijzonder attent en hulpvaardig was.

Tijd om uit te rusten, wat te babbelen of te lezen op het bovenste zonnedeck. Naarmate de zon harder scheen, werden de verhalen ook heter. Omdat dit verslag geschikt is voor alle leeftijden, kunnen we spijtig genoeg niet ingaan op de lingerie fotoshoot van Katrin maar het kan motiveren om zelf eens mee met Cowa op vakantie te gaan. Een en ander werd nog hilarischer toen Katrin haar boek over een seriële verkrachter neerlegde met de woorden: 'hm dit heb ik in een wip uitgelezen'. Foei, foei, maar Matthias spitste zijn oren en begon uitgebreid over zijn eerste seksuele voorlichting te vertellen die hij kreeg in de Grotten van Han. Laat uw fantasie maar werken.

11.00u. Tijd voor de tweede duik. Onze Zwitserse duikgids Fefe (spreek uit fifi, zoals een Zwitsers schoothondje) gaf een beschrijving van het rif en het Russische spionagewrak op haar eigen bijzondere wijze. Hiervoor combineert ze ADHD, precies overal jeuk en een cursus buikdansen overgoten met een brede glimlach. We waren in ieder geval goed voorbereid en de Frank zag de penetratie van het wrak helemaal zitten.

In groepjes gingen we in de zodiacs en hop we waren weer vertrokken voor een uurtje genieten. Steven waarschuwde ons wel dat we moesten opletten voor een mogelijk amfidroom punt. Er zijn er daar maar vijf van in de hele wereld en 't zou toch moeten lukken als we er hier een tegenkwamen. We horen de lezer denken 'waar hebben ze het in godsnaam over en wat doen die fameuze punten dan wel'. Ja we weten het ook niet maar hij miste zijn Elly en over wat moet een mens dan zoal vertellen om de tijd door te komen. Juist ja over amfidrome punten.

Hij had beter iedereen nog eens gewaarschuwd over de gevaren van de zee. Dan had Stefan misschien dat vuurkoraal geen hand gegeven. Met alle gevolgen van dien. Azijn hielp niet voldoende en dus toevlucht gezocht tot grootmoeders middeltjes. Pipi erop en klaar. Smakelijk. We hopen dat Stefan zijn handen gewassen heeft voor hij aan tafel ging. We denken het wel. Hij is nogal proper op zijn eigen.

Van eten gesproken. Het middagmaal met allemaal heerlijke Egyptische specialiteiten lonkte en uitgehongerd vielen we aan. Oké dat is wat overdreven maar de manier waarop Tom in de houwous vloog was niet normaal. En het is niet dat er niet genoeg was. Met ondertussen drie mottige* mensen was er eten te over! Wim, Werner en Kris deelden de eer door dokter Katrin en haar paracetamolkekes vertroeteld te mogen worden. Trouwens nog even melden dat Tom overal in én op vloog wat Arabisch was. In de les Arabisch van Hamin én op de crew voor

een robbertje worstelen. We denken dat hij zich aan het bekeren is maar we kunnen ons natuurlijk vergissen...

* mottig is antwerps voor ziek

Tijd voor de siësta. Een woord dat niet in Riccardo zijn woordenboek staat. Nee dan liever bij 35° in de volle zon wat gaan opdrukken, optrekken, paaldansen, enfin alles om Hilde en het ander vrouwvolk te imponeren. En het moet gezegd, in de sexy swimsuit van Wim zag hij er zeer appetijtelijk uit. Hm hm.

Wie ook een rustpauze nodig hadden, waren enkele zwaluwen die, uitgeput van hun verre vlucht, op onze boot neerstreken. Chris gaf deskundige uitleg over hoe die dieren hier geraken en waar ze naar toe gaan. Asielzoekers avant la lettre. Chris is dan ook een groot vogelkenner met als levensmotto 'ik kan al wel vogelen maar nog niet vliegen'...

Onze Jef had geen pauze nodig. Tussen twee duiken zat hij altijd wel ergens aan zijn gsm te prutsen tot hij verbinding had. Zo braaf als die aan de achterblijvers dacht. Om het met z'n eigen woorden te zeggen: 'Ik ben te braaf voor deze wereld, maar te stout voor den andere'. Tja, t' zal wel zeker als hij het zelf zegt.

16.00u Tank check en briefing. Ditmaal door Kevin de derde gids aan boord. We kregen een professionele beschrijving van de duikplaats en voor de buddyverdeling waren de kandidaat-divemasters verantwoordelijk. Het leverde interessante combinaties op geïnspireerd door het altijd belangrijke 'love your buddy' motto.

Het trio Stefan, Ann en Werner waarbij Werner zich blijkbaar met velcro aan Stefan had vastgeklonken en Ann ellebogenwerk nodig had om er ook bij te horen...

Hilde en Walter D geselecteerd op basis van hun identieke vinnen...(en de Riccardo maar proberen indruk te maken)

Kris en Els, waarbij Kris enthousiast kirde: 'Dààr weet ik alles van' toen Els stond na te hijgen van de sterke stroming. Els en Kris zijn dan ook roommates...

Genoeg gespeculeerd. Tijd voor het avondeten. Het eten was altijd in buffetvorm en er was die avond wat deining. Dus opletten met een vol bord. Maar Martine hield een oogje in het zeil en kon dus op tijd tegen Walter V gillen: 'Pas op voor uw ballen!' Het waren dan ook frietjes met gehaktballen in tomatensaus.

Ondertussen zat Ké tevergeefs braaf al een hele week naar blubberpudding te snakken, normaal een vaste waarde op het menu. Bleek dat ze die vorig jaar op een onbewaakt moment door het raam gekieperd hadden. Los de Rode Zee in waar hij nog bleef drijven ook. Shame on you!

Na het eten werden we altijd verrast door een trucje van Hamin, de zaalverantwoordelijke. En het moet gezegd het raadsel met de 5 tassen was knap. Wim zei: 'Mannekes, mannekes, hier moeten we is goed over nadenken.' (Wim noemt iedereen graag 'manneke') En Stefan krabde in zijn haar. Haar dat hij gelukkig nog had want eerder die dag was er een stemming geweest en het was kantjeboord of we hadden er nog een bowlingbal bij.

En het werd avond. Tijd voor de randanimatie en het huiswerk. Richard vloog in de foto's na een emotionele oproep aan de groep, in de whiskey (als hij de fles terugvond tenminste) en deed illegale zaakjes met Hamin (jaja), Thierry liet zijn filmische kunsten zien en Frédéric veranderde eerst in het perfecte Stille Meisje en dan in de bloeddorstige en sluwe Weerwolf tijdens het Weerwolvenspel. Bravo!

Ondertussen lag Ké op de uitkijk en jawel hoor, geen weerwolf maar een mooie grote schildpad aan de oppervlakte. Grote spot erop en genieten maar!

Met welk een mooi beeld konden we ons moede hoofd te rusten leggen. Op de fluittonen van 'tea for two' en een hilarische Louis de Funès imitatie door Walter V trokken we elk naar onze rustplaats.

En voor we het goed en wel beseften, zetten we weer voet aan grond in Zaventem. Maar we waren nog niet thuis. Ah nee, eerst nog een taxirit van het soort dat slecht is voor hartlijders.

De rit is met geen pen te beschrijven en we kunnen alleen maar besluiten met de laatste woorden van Matthias: 'Nu ga ik dood en ik heb nog altijd gene manta gezien!'. Ondertussen wisten we al dat hij altijd en overal het laatste woord moest hebben maar dit was wel erg triestig! Gelukkig ging hij niet dood en wij dus ook niet maar Riccardo heeft er wel een pijnlijke herinnering aan over gehouden. Een gebroken teen. Auw.

Tot hier het verslag. Het was goed, héél goed en met heimwee zitten we op het toilet waar we geen blijf weten met het gebruikte wc-papier. Terug in de pot zeker.

Ké, featuring Wim Troetelpoedel.

